

Visszaemlékszem

*Egy-egy szóban visszaemlékszem,
mintha a hold-viharlámpás tájakon túlra,
messzire az időben; s egy-egy
mozdulatban az első lényre,
ahogy mozdulhatott valahol,
a kitért partok combtövéénél
kimászva a tengerből:
meleg magzatvízből,
valamikor.*

Helyettünk

*Ebben az országhatárral
körülkerített tanyában: hazámban
ki lakik majd?
A lehullott, félérett,
férges nyarakat is
ki takarítja be Dunántúlról:
a kerthátuljából?
S a süldő dombot ki őrzi majd
bottal az árokparton?
A kíváncsiság benézve majd
az ablakon: a láthatáron,
kit lát idebent, ahogy a kalapját,
kint a karón hagyta az eget?
Helyettünk ki élhet?
A hidegben is ki virraszt majd
a vacogó szilvafánknál füsttel?
Helyettünk ki végzi el a munkát,
a fogytában is gyarapodót?
amit nekünk kell!*

HORVÁTH ISTVÁN

Ők, a sugarasak

*Jönnek porosan.
Fülükben még a cséplő vunnogása:
gereblyés, villás asszonyi csapat.
Mint a zizegő mérges darazsak*

raja zsibongóz járadt izmaikban
a napi munka fullánkos szúrása.

S lám, önmaguktól oly sugarasak,
hogy léptük nyomán a szellő is lágyan
círóka lesz a port termő utcában.
Ringó keblük, mint évezredek óta,
rezgi a legszebb ősi ütemet,
melyben örök a teremtet és temet,
s legfőbb törvénye a folytonosság.

E szerint osztják
anyai mosolyuk,
s a pofont, ha kell,
teszik az ételt az ember elé,
s lángban cicomás éjfelek felé,
édes-kínokra megnyílt térdekkel,
piros remegés lombjai alatt
ölelik a hős mellbimbók közé
lebukó, bűvő férfiaikat.

Ne fagyjon vér az oltókésre

Ne lásson, ami vagyok, senki,
lúktető nyitott sebnek.
Kisebbednek
úgy is a csillagok már,
melyek homlokom körülzsongják.
Ujjam között az aranypohár
tompá ólommal feketül.
Fejem fölött egy fehér csontág
jégkék levelén vak nap ül.
Ki nem mondatott szavaim
hessentik: Borulj le előttük.
Ők a keresztrefeszítettek,
kiktől a bérenclélek reszket.
Igazság máglyahamvain
mezítláb jöttek. Körülöttük
áruló fejszék irtották a
magasba törő ezüsthengert,
hogy a bokrokknak silánysága
érezze, fel az egekbe nőtt.

Béna galambok fagyott röptük
könnyezték s emberárulók
között az igaz meghajolt ...
Seb létem nyitott tüzelése
korunk vöröslő, gyötrő lázát
lúkteti. Nem a halál mellett,
de a boldogabb földgolyóért.
Ne fagyjon vér az oltókésre,
mely alól dúsabb rügyek nőnek,
amely nemesebb virágzását
készíti ma a jövődönnek ...
Kínok hercege, sírom felett
nyíljon az öröm piros babért,
s akik poromon átrobognak
ismerjék meg a harmatoknak
hatalmát s csillogásuk mélyén
ott lássák tiszta fényre válva
a nyitott sebként égő költőt,
ki sajgott parázs izzásával,
de farkasokkal nem üvöltött.

Egymásba kapaszkodva

Rázott a szekér. Zakotája
rikácsolt szét az esti tájra.
S mely a lármáját kiváltotta,
villant a néma út alatta.

Földszag, izzadság kesernyéje
lengett rólunk, mint kacor éle
fénylett az újhold égre vetve
s beült az éj a hegy keretbe.

Városon rám forrt bilincseim
pityókás zsákok döröncsein
szakadva törtek, hulltak rólam.
Enyéim között, otthon voltam.

Ültünk egymásba kapaszkodva.
Fogóztunk löcsbe, csatlásokba.

Egymást kereste markunk, markom,
hogy fenn tartson és összetartson.

Futott a szekér. Lovak farán
lengett, ütemet vert a farhám.
Fogunk koccant s az elharapott
szó az ajkunkon szétszakadott.

De az ujjaink, vállunk, karunk
továbbadták, hogy mit akarunk.
Beszéltünk néma, ős-jelekben.
Megértettek és megértettem.

Patacsattogás, szekérlárma . . .
Körülengett az ősök árnya.
S szívemig ért a messzi távol.
Ezer év szólt az éjszakából.

TAKÁCS IMRE

A mohai tikverőn

Vénülök, és mindegyre jobb szimattal
érezem a robbanó tavasz izgulását,
sarjadó termékenységi vágyát
Héliosz sugarára.

A páratól homályos mező fölött
fátyolos ég szakasztja fénytarsolyát.
A faluban rongyszalagokkal ékes fiúk
a földből nőnek.

Férfiak, a rongyszalag-istenségek
pálinkát isznak, bort isznak, fánkot esznek,
húsoskolbászt harapnak, lányt hajszolnak,
vagy hosszú furkósboton